

циално тази на хорала при П. Амброзиусъ; следъ свършването на богословски курсъ се посвещава въ духовно, свещеническо звание и става професоръ въ Collegio greco S. Atanasio въ Римъ. Г. е писалъ главно върху гръцкото църковно пѣние: „Музикалната система на гръцката църква споредъ традицията“, „Студия върху италияно-гръцкото пѣние“ и др.

Гайяръ, Мариусъ Франсуа — Gail-lard, Marius François — французски

Мариусъ Гаяръ Франсуа

пианистъ, компонистъ и диригентъ, род. 1900 въ Парижъ, ученикъ на консерваторията тамъ. Като пианистъ, Г. има особенъ усетъ за изпълнение на новата французска музика, а композициитъ му, въ умѣрено модеренъ стилъ — сж: соната за цигулка и пиано, клавирна, „Images d'Epinal“ за пиано и духови инструменти, оркестрова музика. 1929 основава своитъ „Concerts M. F. Gail-lard“, въ които се изпълняватъ предимно творби на майсторитъ на новата музика, и такива на начеващи, даровити компонисти на модерна музика.

Галанте, ит. Galante, или galante-mente — любезно, приятно, галантно.

Галантенъ стилъ се нарича свободния отъ определенъ брой гласове, произлѣзълъ отъ начина на писане за лютна клавиренъ стилъ „Рококо“ презъ XVIII ст., практикуванъ най-напредъ въ Франция (Куперенъ, Рамо и др.), отъ които произлѣзе после модерния клавиренъ стилъ на Клементи, Хайдн и Моцарта. Брене определя Г. с. по следния начинъ: „Качество, усвоено презъ XVIII в. отъ нѣмскитъ автори и музиканти, за означаване на пиеси и единъ стилъ, целящъ да възхити любителитъ съ своята играва, благозвучна (мелодична) и разукрасена форма. Кунау минава за единъ отъ първитъ, които къмъ 1690 г. въвежда този начинъ на писане, последванъ отъ Теофанъ Мюфа, който нарича своитъ каприции „галантни пиеси“, после Фил. Ем. Бахъ и Моцартъ.“

Гале, Жакъ Франсуа — Gallay, Jacques François — знаменитъ виртуозъ на хорна, род. 8 дек. 1795 въ Перпинянъ, умр. 1864 въ Парижъ, ученикъ на Допра въ Парижката консерватория, флейтистъ въ оркестъра на „Италиянската опера“, после въ тоя на Луи Филипъ, и професоръ въ консерваторията. Писалъ: концерти, фантазии, ронда, дуети, триа и квартети, етюди и една школа за хорна.

Гали, Амелита — Galli, Amelita — именита пѣвица (колоратуренъ сопранъ), род. 18 ноем. 1889 въ Мюнхенъ, възпитаница на тамошната консерватория, следъ блѣскавъ дебютъ въ Римъ, като Джилда въ Риголето — пѣла съ сензационенъ успѣхъ въ цѣла Европа, а отъ 1916 въ Америка.

Галилеи, Винченцо — Galilei, Vincenzo — единъ отъ флорентинцитъ, които откриха речитативния стилъ, род. 1533 въ Флоренция, умр. 1600 с. т., авторъ на мадригали, откривателъ на химнитъ на Мезалоода, писалъ върху гръцката музика (Dialogo della musica antica e della moderna).

Галиматия — Galimatias — име, дадено отъ Моцарта на една негова творба за 10 инструмента — съ лекъ, шеговитъ характеръ, която той писалъ на 10 годишна възраст.

Галинизъмъ — цифровано означение на нотитъ, и система на обуче-